

1

Sarah

Vrijdag, 5.00 uur

Ik schrik wakker. Mijn ogen schieten open en mijn adem stukt in mijn longen. Een seconde lang voel ik nog de warmte in mijn buik. Dan is het weg. Zandkorrels weggespoeld door de realiteit die nu door me heen raast.

Mijn borstkas trekt samen en de eerste ademhaling is oppervlakkig tegen de holle pijn.

Dertien jaar, tien maanden en negen dagen.

Ik herhaal de getallen nog drie keer in mijn hoofd. Dertien jaar, tien maanden en negen dagen sinds ik Abigail voor het laatst zag. Mijn prachtige dochter met haar wilde bruine haar en ondeugende glimlach.

In het begin telde ik ook de uren.

Drie.

Tien.

Vierentwintig.

Achtenveertig.

Tweeënzeventig.

Steeds maar door, terwijl we wachtten op nieuws dat nooit kwam. Woorden die nooit werden uitgesproken.

Gevonden. Veilig. Ongedeerd.

Even voelt de pijn als een messteek in mijn hart die me

dreigt te verzwelgen, maar ik zet mijn tanden op elkaar en dwing de pijn terug in zijn doos. Hij wil niet weg; dat wil hij nooit. Het is net een peuter die tegen de buggy vecht en weigert om vastgegespt te worden. Maar ik ben sterker dan deze pijn en ik laat me vandaag niet door hem verslaan.

Ik gooi de dekens van me af en trek de neergegooide spijkerbroek van gisteren aan, samen met een oude groene trui die nu vormloos is maar te warm en vertrouwd om ooit weg te gooien. Elke avond als ik mijn ogen sluit, wil ik dat de droom komt, wanhopig ernaar verlangend om Abigail te zien, om terug te zijn in dat moment. Maar als dat gebeurt, is de dag die volgt zoveel moeilijker.

Ontsnappen. Het woord echoot zachtjes in mijn gedachten. Ik moet hier weg.

‘Barley,’ fluister ik, terwijl ik naar de digitale klok op het nachtkastje kijk. Het is pas een paar minuten na vijf uur.

Zijn lange flaporen trillen, maar hij beweegt zich niet van het voeteneinde van het bed.

‘Barley,’ zeg ik nogmaals.

Mijn stem klinkt luid in de stilte. Zelfs de boiler zoemt niet. Het zal acht uur zijn voordat Michael uit onze slaapkamer komt – nu zijn slaapkamer, neem ik aan. Rebecca zal over een uur opstaan, zodat ze tijd heeft om haar haar te doen en te repeteren voor het schooltoneelstuk voordat Michael haar naar school brengt. Vijftien jaar oud en nog een jaar tot haar examens.

Daniel komt uit bed wanneer het hem uitkomt. Ik probeer me te herinneren of hij vandaag colleges heeft, maar het rooster lijkt altijd te veranderen. Als hij geen informatica studeert aan de plaatselijke universiteit, werkt hij in de bar in de stad en komt hij op alle mogelijke uren thuis. Soms zie ik hem dagenlang niet.

Ik voel een steek van pijn om de gaten in zijn leven die hij niet met me deelt. Zijn vrienden en relaties, het leven dat hij buiten dit huis heeft. Ik ken alle vrienden van Rebecca. Ik weet waar ze heen gaat en wanneer ze thuiskomt. Maar Daniel, twintig jaar oud, deelt weinig van zijn leven met ons. Dat is normaal. Ik begrijp het, maar toch voel ik een steek van pijn als ik terugdenk aan vroeger, toen hij me alles vertelde over zijn dag op school en de lessen die hij leuk vond. Toen hij bij me op bed zat en me de schetsen liet zien die hij had gemaakt van een vogel die zijn aandacht had getrokken of een auto die hij mooi vond.

Ik schud de gedachte van me af en wend me tot Barley. ‘Ik weet dat het vroeg is.’

Barley strekt zijn voorpoten, maar weigert zijn ogen te openen. Zijn zachte abrikooskleurige vacht is bruin in het schemerige licht van de slaapkamer.

‘Wandelen.’

Het woord wekt hem tot leven. Hij draait zich om, half tuimelend, half springend van het bed en is me voor bij de deur.

Eén, twee, drie, vier... Barleys lijfje draait rond mijn voeten terwijl ik mijn stappen tel de gang door en de trap af, helemaal naar de keuken en de bijkeuken daarachter. Vijfentwintig.

Soms helpt tellen om de stilte te vullen, om de gedachten die ik niet durf te denken op afstand te houden. Ik vraag me af hoeveel stappen ik vandaag zal tellen, hoeveel tijdsblokken, hoeveel tegels op de badkamer muren, en nog honderd andere onzinnige dingen. Soms helpt het, soms niet, maar hoe dan ook is het inmiddels een gewoonte geworden.

Tegen de tijd dat ik de achterdeur open en de duisternis van de ochtend in stap, is de doos in mijn hoofd stevig dicht en zijn mijn gedachten weer van mij. Ik adem diep de koude

lentelucht in die over het platteland van Essex waait en voel me klaar om alles wat de dag me te geven heeft het hoofd te bieden.

Achteraf gezien een lachwekkende gedachte. Ik had duizend levens kunnen leiden en niets had me kunnen voorbereiden op wat er zou komen.

2

Abi

Vrijdag, 14.00 uur

Abi grijpt de donkerblauwe leuning vast en blijft halverwege de vier betonnen treden staan die naar haar nieuwe leven leiden. Haar echte leven. Het geronk van motoren klinkt vanaf de weg achter haar: Londense bussen, bestelwagens, zwarte taxi's, auto's en fietsen die allemaal om elkaar heen slingeren; het geluid is een constant gezoem.

Ze beweegt. Nog een tree omhoog. Dan stopt ze. De enorme omvang van wat ze op het punt staat te doen, voelt plotseling als een bakstenen muur, een gesloten deur. Ze kan niet verder. Hij liet het allemaal zo gemakkelijk klinken. Dit is wat ze verdient. Dit is waar ze thuishoort. Ze wil het graag geloven, maar als haar echte leven voor haar ligt, wat betekent dat dan voor haar verleden? Als ze niet de persoon is die ze dacht te zijn, wie is ze dan wel?

Een ijzige wind blaast in haar gezicht en waait haar golvende bruine haar omhoog, waardoor het warrig op het zwarte rugzakje om haar schouders terechtkomt. De wind waait door haar losgebreide trui, en de kou dringt net zo gemakkelijk door tot in haar hoofd en blaast de vragen weg als dat het het lege chipszakje op de stoep wegblaast om ergens anders weer te gaan liggen.

Abi rilt. Ze wiebelt met haar tenen, die zo koud zijn dat ze er zo af zouden kunnen breken in de ooit witte sportschoenen die ze al eeuwen heeft. Volgens het onscherpe beeld van de blonde weerpresentatrice die ze vanmorgen op de kleine tv in haar hotelkamer zag, is dit de koudste lente in Engeland sinds het begin van de metingen. Abi gelooft dat wel. Waarom had hij haar in godsnaam geen jas gegeven?

Ze trekt de riempjes van haar rugzak strakker aan en staart naar de glazen deur en de zilveren letters die boven de deur op de bakstenen zijn bevestigd: BETHNAL GREEN POLICE STATION. Het is nu of nooit. Tijd om te twijfelen is er niet. Ze heeft geen geld en geen opties meer.

Abi zet de laatste stap, duwt de deur open en stapt naar binnen. Even later sluit de deur achter haar met een suizend geluid, waardoor de wind en het geluid van het verkeer verstommen. Haar vingers tintelen door de plotselinge warmte van de lege wachtruimte.

Aan beide kanten staat een rij blauwe plastic stoelen, vastgeschroefd aan een metalen balk die over de hele lengte van de muur loopt en naar een hoge balie leidt. Er liggen geen pennen op de balie en ook geen folders. Niets wat in een verhit moment kan worden opgepakt en waarmee kan worden gegooid.

Er beweegt iets voor haar. Het gekraak van een stoel en dan een politieagent die opstaat en zijn keel schraapt. Hij heeft grijs, dunner wordend haar en flets geworden oranje bakkebaarden die krullen en alle kanten op steken. De kraag van zijn overhemd glanst helder wit tegen het zwart van zijn trui.

‘Goedemiddag,’ zegt hij met een diepe, schorre stem. ‘Kan ik u helpen?’

De vraag stuwt een vlag van angst door haar heen. Haar lichaam verstijft. Haar longen, haar hart, haar geest, ze zitten

nu opgesloten achter een onbeweeglijke deur. Ergens diep in haar begint er een alarm af te gaan.

Weet ze dit zeker?

Het moment gaat voorbij en ze beweegt weer, loopt de laatste meters naar de balie, haar benen trillen. Zeker of niet, dit is haar leven, herinnert Abi zichzelf eraan. Haar echte leven.

De politieagent glimlacht als ze dichterbij komt. Een geïmproviseerde glimlach: vriendelijk maar afstandelijk. Zakelijk. Abi vraagt zich af hoeveel jaar het heeft geduurd om die glimlach te perfectioneren, hoeveel slachtoffers en criminelen en iedereen daartussenin hij begroet heeft om hem precies goed te krijgen.

‘Kan ik iets voor u doen?’ De agent trekt zijn wenkbrauwen op, die dezelfde kleur hebben als zijn bakkebaarden.

Geen geld meer, geen opties meer, herinnert Abi zich.

De woorden komen in haar naar boven. Ze heeft ze al honderd keer of meer tegen haar spiegelbeeld in de verroeste hotelspiegel gezegd, maar ze voelen nog steeds onhandig aan in haar mond. ‘Ik... ik ben Abigail Wick.’ De woorden komen er snel uit, alsof ze ze in het Spaans zegt, een stroom van opeengeperste zinnen.

Stilte. De verbijsterde soort die met geen woord te vullen is.

Abi ziet hoe de lippen van de agent vaneen gaan en zijn mond openvalt. Ze ziet zijn ogen groot worden en vraagt zich af of hij net als zij kippenvel op zijn armen heeft dat zich als mieren over zijn lichaam verspreidt.

Hoelang, vraagt Abi zich af terwijl de stilte zich van het ene moment naar het andere uitstrekt, zal het duren voordat het uitspreken van haar eigen naam niet meer leidt tot een kriebel in haar borst en ervoor zorgt dat haar adem in haar keel blijft steken? Hallo, ik ben Jane Smith, Elizabeth Jones,

Katy Tomlin, Abigail Wick. Het is maar een naam. Behalve dat het dat natuurlijk niet is. Iedereen ter wereld kent hem, kent haar, en als ze haar eigen naam voor het eerst tegen iemand anders zegt, slaat dat in als een bom.

De agent hoest. ‘Pardon?’ zegt hij.

‘Mijn naam is...’ Abi spreekt nu langzamer, haar accent wordt minder zwaar terwijl ze zich inspant om de woorden duidelijk uit te spreken. En hoewel ze net zo bang is, geniet een klein deel van haar van de blik vol ongeloof op het gezicht van de agent. Of misschien stelt ze gewoon het inslaan van de bom uit, het onvermijdelijke dat zal volgen als haar woorden tot hem doordringen. ‘Ik ben Abigail Rose Wick. Mijn ouders zijn Sarah en Michael Wick, en ik ben al veertien jaar vermist.’

Haar hart bonkt in haar borst. ‘Adem in, knipper met je ogen, adem uit. Kijk niet weg,’ had hij tegen haar gezegd. Ze denkt nu aan zijn gezicht; zijn donkere ogen die stralen van iets – wanhoop, liefde, angst – branden in de hare terwijl hij aan het woord is. Hij herhaalt zichzelf keer op keer en eist dat ze het terugzegt. ‘Je kunt dit. Je moet dit doen. Niet alleen voor jezelf of voor mij, maar voor hen: je familie. Zorg dat ze je geloven.’

Abi ziet hoe de kleur van het gezicht van de officier verandert van bleekwit naar roze en stelt zich een knop onder het bureau voor, en vingers die er buiten het zicht op drukken. Ergens in het gebouw flitst een stil alarm: hulp nodig bij de receptie.

Ze draait zich om en kijkt naar de glazen ingang. Heeft die een vergrendelingsmechanisme dat met dezelfde knop wordt bediend? Zit ze gevangen?

Het is een domme gedachte. Te veel Amerikaanse actiefilms tijdens haar jeugd, die de levendige fantasie van een

eenzaam kind hebben aangewakkerd. Het was de schuld van Caroline, haar moeder – als Abi haar nu nog zo kan noemen. Een blonde Amerikaanse die in een saai buitenwijk woonde, terwijl Jhon vaak weg was voor zaken of wat dan ook. Caroline verslond flauwe Amerikaanse films en tv-series uit de jaren tachtig en negentig. *Lethal Weapon*, *Beverly Hills Cop*, herhalingen van *Columbo* en alles met Harrison Ford.

Abi verdringt die gedachte. Alleen al het denken aan die films, die tijd, haar moeder, roept weer de zweterige, onontkoombare hitte op en de geur van lichamen en oud voedsel. Het gevoel van verstikking dat voortkomt uit het dag in dag uit, maand in maand uit opgesloten zitten tussen dezelfde vier muren.

De mond van de politieagent gaat open en dicht, open en dicht, als de zingende vis op de muur van het café waar ze tot afgelopen zomer had gewerkt. Tot het moment dat ze de brief van Jhon had gelezen.

Abi staart naar de agent en hoort het schelle geluid van het liedje van de vis wanneer deze zijn kop draait en zijn bek opent telkens als een klant op de knop drukt. En ze drukten allemaal graag op die stomme knop.

De agent brengt een hand naar zijn mond en veegt zijn vinger over de randen. Eerst de ene kant, dan de andere. ‘Wilt u even gaan zitten terwijl ik een collega roep om u te komen helpen?’

Abi knikt, loopt achteruit naar de rij stoelen en richt haar blik opnieuw op de glazen deuren. Ze vraagt zich af of hij daar nog steeds staat. Of hij haar in de gaten houdt. Ze wil hem vertellen dat ze het heeft gedaan. Ze wil zijn glimlach zien en de complimenten horen die hij zo zelden geeft.

‘Bij nader inzien,’ zegt de agent, ‘voelt u zich misschien meer op uw gemak in een van onze verhoorkamers terwijl

u wacht.' Hij verdwijnt en even later gaat de deur naast de balie open en wenkt hij haar naar voren.

Denkt hij dat er een kans is dat ze weg zal lopen? Een nerveus lachje schiet door Abi's lichaam, blijft in haar borstkas hangen en doet haar lippen trillen. Ze kan nergens heen. Alles wat ze bezit zit in haar rugzak. 89,61 pond – al het geld dat ze heeft, alles wat er nog over is van wat hij haar gaf – ligt verstopt onder een setje kleding en het Colombiaanse paspoort dat ze nooit meer zal gebruiken.

Als ze zich nu omdraait, als ze door de glazen deur naar buiten rent, terug naar de bijtende wind en de uitlaatgassen, waar zou ze dan heen gaan? Ze heeft geen thuis. Met 89,61 pond komt ze niet ver. Niet eens één nacht meer in het smerige hotel drie straten verderop, met muren die zo dun zijn dat ze de gast in de kamer naast haar tot diep in de nacht porno kan horen kijken.

Nee. Ze zijn allebei al te ver gekomen om nu nog terug te keren. Dus Abi grijpt de riempjes van haar rugzak beet en volgt de agent dieper het politiebureau in, haar sportschoenen piepen bij elke stap op de grijze linoleumvloer.

Voor het eerst sinds ze het politiebureau is binnengegaan, denkt Abi aan Sarah en Michael, haar ouders. Hoelang zal het duren voordat ze het te horen krijgen? Haar keel knijpt zich dicht als een vuist, waardoor ze even geen lucht krijgt, terwijl een diepe, verscheurende angst door haar hoofd raast, en daarmee komen de vragen waarop ze geen antwoord kan geven. Zullen ze van haar houden? Zullen ze haar accepteren? Zullen ze haar geloven?

3

Abi

De agent leidt haar naar een kamer met een tafel en vier stoelen. ‘Er komt zo iemand bij u,’ zegt hij, terwijl hij nog een lange seconde naar haar gezicht staart voordat hij de deur sluit en snel terugloopt naar de balie om te bellen.

Geen ramen. Geen spiegelglas. Alleen vier cementgrijze muren die op haar af lijken te komen als ze op de stoel tegenover de deur gaat zitten. De afgesloten ruimte zorgt ervoor dat haar huid jeukt en tintelt, en herinnert haar aan haar jeugd, die ze doorbracht in afgesloten kamers.

Twee tl-buizen aan het plafond verspreiden een hard licht dat de huid van haar handen er vies uit laat zien. Nog geen week zonder zon en haar bruine kleurtje is al vervaagd.

‘Het is goed om bleek te zijn,’ zei hij gisteren tegen haar, maar ze vond het futloze, angstige gezicht dat haar vanmorgen vanuit de roestige spiegel aanstaarde maar niets.

Het harde plastic van de stoel drukt tegen haar ruggengraat terwijl Abi wacht. Ze voelt de randen van haar telefoon in de achterzak van haar spijkerbroek drukken, en voelt de drang om hem te pakken, het nummer dat ze uit haar hoofd kent maar niet heeft opgeslagen in te toetsen en hem gerust te stellen dat alles in orde is. Ze heeft het gedaan. Ze is binnen.

Maar in de hoek van de kamer, boven de deur, bevindt zich een discrete zwarte bol en ergens in het gebouw, aan het

einde van een van de grijze gangen met piepende vloeren, is een kamer vol met opnameapparatuur. En ergens in een computersysteem worden al haar bewegingen geregistreerd, vastgelegd en opgeslagen. Dus in plaats daarvan wacht ze.

Het duurt twintig minuten voordat de deur opengaat.

Iets wat Caroline altijd zei, schiet Abi binnen als twee vrouwen de kamer binnenkomen: 'Van de regen in de drup.' Abi hoort Carolines nasale Amerikaanse accent in haar hoofd. Pas nu begrijpt ze de volledige betekenis van die woorden.

'Hallo,' zegt de eerste vrouw en ze begroet Abi met een zelfverzekerde glimlach. Ze is lang en hoekig, met strakke blonde krullen die kort zijn geknipt. Ze draagt geen uniform, maar een lila katoenen shirt op een zwarte pantalon. Onder haar arm heeft ze een notitieboek en achter haar oor steekt een pen. 'Ik ben onderzoeker Cara Swain.'

'Hallo,' antwoordt Abi, maar haar stem gaat verloren in het geschuif van stoelen als de agenten gaan zitten.

'En dit,' vervolgt onderzoeker Swain, terwijl ze met haar hand naar de vrouw wijst die nu naast haar zit, 'is agent Robertson.'

De glimlach op Abi's gezicht voelt geforceerd. Het kost haar moeite om haar blik omhoog en haar hoofd recht te houden, de houding die iemand zou aannemen die niets verkeerd heeft gedaan.

'Kan ik wat water voor je halen?' vraagt agent Robertson. Ze is jonger dan onderzoeker Swain, haar tengerere gestalte gaat schuil onder een vormloos wit shirt en een zwart uniform.

Abi schudt haar hoofd, waardoor lokken van haar haar naar voren vallen. 'Nee, dank u.'

'Het spijt me zo dat ik u heb laten wachten,' zegt onderzoeker Swain, waarbij ze het woord 'zo' langgerekt uitspreekt alsof ze wil bewijzen dat ze het meent. 'We moesten eerst

bepalen of er een voogd aanwezig moest zijn voordat we met u konden spreken, en dat kostte wat tijd.'

'O... oké. Waarom?' vraagt Abi, met hetzelfde tweelettergrepige woord dat Caroline gek maakte. Waarom kunnen we vandaag niet naar buiten? Waarom kan ik niet naar school gaan zoals de andere kinderen? *Por qué?* Ze bleef vragen en zeuren totdat Caroline haar met haar hand een klap op haar wang gaf.

'Gewoon daarom, Abelia. Gewoon daarom,' antwoordde Caroline altijd.

Soms daagde Abi haar uit om die klap te krijgen, alleen maar om de tintelende pijn op haar huid te voelen, om de dag, de week, de maand, de verveling te doorbreken.

'Juridisch gezien,' zegt rechercheur Swain terwijl ze het notitieboek opent en naar een lege pagina bladert, 'moet iedereen onder de achttien jaar tijdens politieverhoren worden bijgestaan door een ouder of voogd. Dat is in jouw geval moeilijk, omdat we denken dat de volgende stap is om eerst met jou te praten voordat we meneer en mevrouw Wick op de hoogte brengen. Dus voordat we beginnen, moet ik uitleggen dat dit een informeel gesprek is. Er worden geen opnames gemaakt. Je hebt echter wel het recht op een door de politie aangewezen volwassene, mocht je dat willen.'

Abi schudt opnieuw haar hoofd en ze voelt zich dom. Hoe kon ze vergeten dat ze pas zeventien is? Paniek steekt de kop op, wild en ongetemd, en doet de muren van de kamer om haar heen kleiner worden. Wat is ze nog meer vergeten?

'Wil je dat er iemand naast je komt zitten om je te helpen?' vraagt agent Robertson.

'Ik ben oké,' antwoordt Abi. 'Maar bedankt,' voegt ze eraan toe, zich op het laatste moment herinnerend dat ze beleefd moet zijn. Dat gaat haar niet zo natuurlijk af als sommige

mensen. Ze brengt te veel tijd alleen door. Het is niet alsof ze ooit heeft moeten onthouden om 'alsjeblieft' tegen zichzelf te zeggen.

Er valt een stilte. Het enige geluid is het gekraak van de stoel van agent Robertson en het bonzen van Abi's hartslag in haar oren.

'Ik denk dat je wel zult begrijpen dat dit een enorme schok zal zijn voor meneer en mevrouw Wick,' vervolgt onderzoeker Swain op sympathieke toon. Geruststellend. En toch raakt het Abi een beetje. Waarom noemt de onderzoeker hen niet haar ouders? 'En hoewel we het nieuws niet langer dan nodig willen uitstellen, hebben we de plicht om uw informatie eerst te verifiëren, zodat we hen mogelijk onnodig leed kunnen besparen.'

'Voor het geval ik lieg, bedoelt u?' De woorden komen er snel uit en voelen warm aan op Abi's lippen. Haar accent klinkt plotseling sterker. Minder Colombiaans, meer LA-achtig zoals dat van Caroline, met een vleugje van iets anders eronder.

'Je hebt een interessant accent,' zegt onderzoeker Swain. 'Ik ben vreselijk slecht in accenten. Is het Spaans?'

'Colombiaans,' antwoordt Abi, terwijl ze zichzelf dwingt om kalm te blijven. Ze zijn nog niet eens begonnen met haar vragen te stellen. Ze wist dat dit niet gemakkelijk zou worden. Hij liet haar elk antwoord dat ze zou moeten geven oefenen. Niet alleen de woorden, maar ook de toon, zodat het precies goed zou overkomen. 'Daar ben ik opgegroeid. In Buenaventura.'

Abi kijkt op en staart de onderzoeker recht in de ogen. Ze hebben dezelfde lichtgrijze kleur als de muren. 'Wat wilt u nog meer weten?'

Onderzoeker Swain tikt met haar pen op het notitieboek,

maar voordat ze kan antwoorden, gaat de deur open en verschijnt de agent met de oranje bakkebaarden met een dienblad met drie kopjes erop. Hij schuift het op de tafel en trekt zich zonder iets te zeggen terug.

‘Bedankt, Jim,’ roept rechercheur Swain hem na, terwijl agent Robertson een kopje aan Abi geeft.

Het is thee. Melkachtig en slap. Abi had liever koffie gehad. Niet die instantkorrels uit het kleine bruine zakje dat ze in de hotelkamer heeft gedronken, maar het rijke, aardse poeder dat Jhon altijd meebracht van zijn lange reizen en dronk alsof het water was.

‘Dit is een nogal ongekende situatie,’ zegt rechercheur Swain, terwijl ze een slokje thee neemt. Er volgt een korte pauze, een grimas, en dan zet ze het kopje terug op het dienblad. ‘Maar op dit moment zijn er drie dingen van cruciaal belang die wij – de politie – moeten vaststellen.’

Nog een tik met de pen op de lege pagina van het notitieboek. ‘Ten eerste moeten we zeker weten dat u bent wie u zegt dat u bent. Ten tweede, als u Abigail Wick bent, dan bent u het slachtoffer van een afschuwelijke misdaad en hebben wij de plicht om ervoor te zorgen dat u zowel psychisch als fysiek in orde bent. En ten slotte, en dat is heel belangrijk, is de verdwijning van Abigail Wick een openstaande kinderoontvoeringszaak. We moeten de daders vinden en daarvoor hebben we veel informatie van u nodig om ons te helpen met deze drie dingen. Klinkt dat goed?’

Abi knikt en brengt het kopje naar haar lippen. De gloeiendhete vloeistof vult haar mond. Die smaakt net zo goed als die eruitziet, maar ze moet iets doen om de doordringende blik van de rechercheur te doorbreken. Het alarm gaat weer af in haar hoofd. Nog geen uur bezig en daar is het dan: het enorme gat in hun plan dat ze niet hadden zien aankomen.

Natuurlijk wil de politie de daders vinden. Het is niet alsof Abi is weggelopen en al veertien jaar vermist is, toch? Waarom had ze hier niet aan gedacht? Waarom hij niet?

Haar mond wordt droog. Gedachten en vragen dwarrelen in duizelingwekkende cirkels rond in haar hoofd.

‘Misschien kunt u het beste beginnen met ons iets over uzelf te vertellen. Veertien jaar is een lange tijd. Abigail Wick was vier toen ze werd ontvoerd. Niet veel mensen herinneren zich nog veel van hun vroege jeugd. Waarom denkt u dat u Abigail bent?’

Abi zou nu zoveel kunnen vertellen. Ze zou het hele verhaal van haar jeugd, haar leven, kunnen vertellen. Maar ze is deze kamer nu al beu, de tijd tikt door en ze heeft op dit moment geen slaappleaats voor vannacht. Dus geeft ze hun wat ze willen. Het bewijs dat ze Abigail is.

‘Ik... ik heb een waterpokkenlitteken op mijn rechterborst.’

‘Pardon?’ Rechercheur Swains ogen worden iets groter, maar dan lijkt ze zich te herpakken. ‘Een waterpokkenlitteken?’

Abi knikt, haar zelfvertrouwen keert terug. Dit klopt. Ze heeft gelijk. ‘U wilt zeker weten dat ik Abigail Wick ben, toch? Dus ik vertel u dat ik een waterpokkenlitteken heb op mijn rechterborst, een paar centimeter onder mijn tepel. Ik kan me niet herinneren dat ik waterpokken heb gehad, dus ik denk dat ik heel jong was en dat ik het misschien had voordat ik werd ontvoerd.’

De grijze ogen van de rechercheur staren Abi een tijdje aan, en dan, alsof ze iets besluit, krabbelt ze een paar woorden in haar notitieboek.

Abi werpt een blik op het gekrabbel van de rechercheur. Ze heeft geen idee wat er staat. Zelfs als het vlak voor haar

neus zou liggen en goed zichtbaar zou zijn, weet Abi nog steeds niet zeker of ze het zou kunnen lezen, maar agent Robertson moet het hebben kunnen ontcijferen, want ze staat op en verlaat de kamer, nadat ze Abi nog een glimlach heeft toegeworpen.

Abi vraagt zich even af of de rechercheur zal vragen om het litteken te mogen zien. De gedachte aan de witte ronde inkeping doet haar maag omdraaien. Ze wil er niet aan denken. Wat ze nu echt wil, is naar huis gaan. Maar Abi weet niet meer wat dat woord betekent en of ze dat ooit zal weten.

4

Abi

Toen

Abelia's maag rommelde terwijl ze in de deuropening van de woonkamer stond. De middagzon scheen door de verwaagde gordijnen en viel als een streep op de rugleuning van de rode bank. Er hing een vieze geur in de kamer, zoals haar beddengoed soms rook na een nachtmerrie, wanneer ze wakker werd met een klamme huid en haar haar aan haar hoofd geplakt.

Een plotseling geweesalvo uit de tv weergalmde in de kleine kamer.

Abelia keek naar haar moeder. Ze deed haar slaapding: wakker maar niet helemaal wakker. Ze zat rechtop op de bank, haar ogen open maar glazig. Haar moeders gezicht was opgezwollen van het huilen en er lagen nog tranen op haar wangen.

'Mama?' zei Abelia toen het schieten ophield. Het was het eerste woord dat ze die dag had gezegd en haar stem was te zacht, alsof ze was vergeten hoe ze die moest gebruiken.

'Ik heb honger, mama,' zei ze, deze keer iets luider.

Ze keek naar haar moeder, wachtend tot de woorden tot haar zouden doordringen en haar wakker zouden maken. Soms werkte het, en soms kon Abelia haar gezicht tegen het

oor van haar moeder drukken en schreeuwen, maar werd ze nog steeds niet wakker.

Haar moeder knipperde niet met haar ogen, bewoog niet en gaf geen enkel teken dat ze Abelia had gehoord.

Abelia zuchtte en liep achter de bank langs, terwijl ze niet naar de tv keek voor het geval ze een lijk zou zien dat haar nog wekenlang in haar nachtmerries zou achtervolgen. Ze gaf niets meer om de geluiden. Ze was nu zeven, en zevenjarigen hoefden hun oren niet meer te bedekken, maar ze had een hekel aan de lijken.

Haar blote voeten schuifelden over de vieze vloer terwijl ze geruisloos langs de voordeur naar de keuken liep. Maar bij het raam bleef ze staan. Ze hoorde de kinderen schreeuwen. De school was uit, gokte ze, want de pijn van de honger veranderde in een steek van iets anders dat ze niet begreep.

Ze verlangde ernaar om de gordijnen open te gooien, haar gezicht tegen het glas te drukken en naar de spelende kinderen te kijken. Ze stelde zich twee meisjes voor die een springtouw hoog in de lucht zwaaiden en een rijmpje zongen terwijl een ander meisje in het midden sprong. Ze stelde zich ook de jongens voor: achter een oude bal aanrennend, hun T-shirts in een hoopje op de grond.

Abelia's vingers streelden de ruwe stof van de gordijnen. Ze wierp een blik op haar moeder, die nog steeds naar de tv staarde, en schoof toen dicht naar het raam toe. Ze wilde wanhopig graag daar bij hen zijn, degene zijn die in het midden van het touw sprong. Wat voor kwaad kon het om alleen maar even te kijken? Niemand zou haar zien.

In een vloeiende beweging bukte Abelia zich en sprong ze tussen de gordijnen en het raam. Haar ogen prikten in het felle daglicht. Ze knipperde met haar ogen en een glimlach verscheen op haar gezicht, terwijl ze wachtte tot haar ogen

zich aan het licht hadden aangepast en ze de kinderen kon zien.

‘Ga weg bij het raam.’ De stem van haar moeder klonk hees en schor en was doordrenkt van angst, waardoor Abelia’s knieën knikten. Ze liet zich op de grond vallen en keerde terug naar de schemering.

‘Het is niet veilig,’ zei haar moeder.

Abelia trok haar benen dicht tegen zich aan en zuchtte. Ze had nu tenminste haar moeder wakker gemaakt. ‘Ik heb honger, mama,’ zei ze, terwijl ze een haarlok in haar mond stopte en op het uiteinde zoog.

‘O, Abelia, alsjeblieft, mama is zo verdrietig vandaag. Je kunt toch zelf wel iets maken? Er is nog wat brood.’

Abelia nam niet de moeite om haar moeder te vertellen dat ze gisteren het brood had opgegeten toen ze op het laatste stukje oudbakken korst had gekauwd bij wijze van avondeten. In plaats daarvan hees ze zich overeind en liep ze naar de keuken. Ze ging op haar tenen staan en strekte zich uit totdat haar vingertoppen een bord raakten. Ze schoof het dichterbij totdat ze het kon vastpakken.

De kaas was hard en rook vreemd, net als de woonkamer en haar beddengoed, maar Abelia had te veel honger om zich daar iets van aan te trekken.

‘Kom bij me zitten, Abelia. Maak me blij met een knuffel,’ riep haar moeder vanuit de woonkamer.

Abelia’s hart sloeg over, maar ze deed wat haar werd gezegd. Als ze haar moeder gelukkig kon maken, zou ze misschien wel eten gaan halen.

Ze ging naast haar moeder zitten en liet zich dichterbij trekken tot haar hoofd op haar moeders borst rustte. De stank was nu nog erger. Abelia proefde die op haar gehemelte.

Toen de aftiteling op het scherm verscheen, hief Abelia

haar hoofd op, in de hoop een glimlach op het gezicht van haar moeder te zien, maar die sliep weer met haar ogen open.

Abelia duwde haar moeders arm weg en ging op het koele bed liggen. Plotseling voelde ze zich moe en misselijk.

Waar ben je zo bang voor, mama?

Waarom kunnen we niet naar buiten?

Waarom kan ik niet naar school gaan zoals de andere kinderen?

Abelia verdrong de vragen. Ze had ze al zo vaak gesteld, maar nog nooit had ze een antwoord gekregen. Ze sloot haar ogen en wenste dat Jhon snel terug zou komen. Ze vond het vreselijk dat hij zo vaak op reis was en maar eens in de twee weken een nachtje bleef, met boodschappentassen vol eten en meer huiswerk voor haar. Misschien zou hij langer blijven als ze deze keer alle sommen goed had, misschien zou hij haar de volgende keer meenemen.